

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobkyně

Ing. E. J.

zastoupena advokátem JUDr. Miroslavem Dongresem
se sídlem Dolní náměstí 679/5, Jablonec nad Nisou

proti

žalovanému

Ministerstvo kultury

se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1

za účasti osoby zúčastněné

Ing. R. M.

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 29. 5. 2015, č.j. MK 31281/2015 OLP

takto:

- I. Rozhodnutí ministra kultury ze dne 29. 5. 2015, č.j. MK 31281/2015 OLP se
z r u š u j e, a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Miroslava Dongrese, advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministr kultury (dále jen „žalovaný“) zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil své rozhodnutí ze dne 13. 2. 2015, č.j. MK 9521/2015 OLP, kterým bylo podle § 97 odst. 3 a § 95 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) v rámci přezkumného řízení zrušeno rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 3. 12. 2013, č.j. MK 55337/2013 OPP a věc mu byla vrácena k novému projednání. Rozhodnutím Ministerstva kultury nebyl za kulturní památku prohlášen dům čp. 2032, na pozemku parc. č. st. 1949, k.ú. Jablonec nad Nisou, obec Jablonec nad Nisou, okres Jablonec nad Nisou, dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o státní památkové péči“).

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

2. Žalobkyně v podané žalobě namítala nesprávnost a nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť přezkumné řízení nebylo zahájeno v subjektivní dvouměsíční lhůtě dle § 96 odst. 1 správního řádu. Ze stejných důvodů považovala žalobou napadené rozhodnutí za nicotné.
3. Odmítla závěr žalovaného, že dvou měsíční subjektivní lhůta pro zahájení přezkumného řízení počala běžet až na základě zápisu z jednání rozkladové komise v září 2014. Tím by byl počátek běhu subjektivní lhůty závislý jen na vůli úředních osob a na dodržování pravidel předávání spisového materiálu. Žalobkyně proto za den, kdy se správní orgán dozvěděl o důvodu zahájení přezkumného řízení, považovala již den projednání podnětu v rozkladové komisi, tj. den 12. 6. 2014. Dovodila tak, že lhůta pro zahájení přezkumného řízení uplynula dne 13. 8. 2014.
4. Namítala, že v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí byla zkrácena na svých právech, neboť rozhodnutím byla zpochybněna právní jistota rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 3. 12. 2013.
5. Žalobkyně navrhla soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil.
6. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 12. 8. 2015 nesouhlasil s podanou žalobou. Poukázal na řízení vedené před zdejší soudem pod sp. zn. 9 A 16/2015, ve kterém se žalobkyně domáhá zrušení usnesení o zahájení přezkumného řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí.
7. Uvedl, že přezkumné řízení bylo řádně zahájeno usnesením ze dne 26. 9. 2014, č.j. MK 45862/2014 OLP. Vysvětlil, že pro běh dvouměsíční subjektivní lhůty je rozhodný

okamžik, kdy je objektivně prokazatelné, že se správní orgán dozvěděl o důvodech zahájení přezkumného řízení. Žalovaný se o těchto důvodech dozvěděl dne 26. 9. 2014, kdy mu byl předložen návrh usnesení o zahájení přezkumného řízení k aprobaci. Tento okamžik je přesně zaznamenán na spisové obálce v tzv. referátníku. Subjektivní lhůta pro zahájení řízení tak započala běžet dne 26. 9. 2014 a uplynula dne 26. 11. 2014. Usnesení o zahájení řízení bylo vydáno dne 26. 9. 2014, tudíž v dvouměsíční subjektivní lhůtě v souladu s § 96 odst. 1 správního řádu.

8. Navrhl z důvodu hospodárnosti spojit ke společnému projednání věci vedené před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 5 A 104/2015 a pod sp. zn. 9 A 16/2015.
9. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
10. Osoba zúčastněná na řízení se ve věci nevyjádřila.

III.

Obsah správního spisu

11. Rozhodnutím ze dne 3. 12. 2013, č.j. MK 55337/2013 OPP neprohlásilo Ministerstvo kultury dům čp. 2032, na pozemku parc. č. st. 1949, k.ú. Jablonec nad Nisou za kulturní památku.
12. Dne 17. 2. 2014 obdržel žalovaný podání Mgr. M. K. ze dne 13. 2. 2014 nazvané „Návrh na přezkumné řízení rozhodnutí č.j. MK 55337/2013 OPP ve věci: Řízení o prohlášení domu čp. 2032 v Jablonci nad Nisou za kulturní památku“ (dále jen „podnět“). Přípisem ze dne 10. 3. 2014, č.j. MK 10079/2014 OPP, vyzval žalovaný osobu podávající podnět k doplnění náležitostí dle § 37 odst. 2 správního řádu. Doplněný podnět byl žalovanému doručen dne 21. 3. 2014. Osoba podávající podnět poukazovala na nezákonnou délku řízení; řádné nevyhodnocení podkladů ve věci dle § 2 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči a stavebně-technický stav objektu.
13. Ze zápisu z jednání rozkladové komise konaného dne 12. 6. 2014, vyplývá, že podnět byl projednán dne 12. 6. 2014 jako 8. bod programu. Rozkladová komise se ztotožnila s námitkou Mgr. K., že Ministerstvo kultury v rozporu s § 3 správního řádu zjistilo skutkový stav věci nedostatečně. Ze záznamu v tzv. referátníku je zřejmé, že rozkladová komise vypracovala návrh usnesení o zahájení přezkumného řízení v dané věci, s nímž se žalovaný seznámil dne 26. 9. 2014, jak vyplývá z přední strany referátníku.
14. Usnesením ze dne 26. 9. 2014, č.j. MK 45862/2014 OLP, zahájil žalovaný přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu ve věci přezkoumání pravomocného rozhodnutí ministerstva kultury ze dne 3. 12. 2013, č.j. MK 55337/2013 OPP. V odůvodnění uvedl, že samotný obsah podnětu nesvědčí o skutečnostech, které by byly důvodem pro zrušení či změnu rozhodnutí ministerstva ze dne 3. 12. 2013. Žalovaný však z vlastního podnětu shledal, že obsah správního spisu a přezkoumávaného rozhodnutí svědčí o tom, že jsou dány důvodné pochybnosti o souladu rozhodnutí Ministerstva kultury s právními předpisy, neboť skutkový stav věci nebyl dostatečně ve věci zjištěn dle § 3 správního řádu. Žalovaný konstatoval, že považuje za dodrženou dvouměsíční lhůtu dle § 96 odst. 1 správního řádu. Podnět shledal nekonkrétním, tudíž nebyl pro zahájení přezkumného řízení podstatným. Teprve rozkladová komise identifikovala konkrétní důvody pro zahájení přezkumného řízení a na základě zápisu z jednání rozkladové komise byl vyhotoven návrh usnesení o zahájení řízení. O důvodech pro zahájení přezkumného řízení

se tak žalovaný dozvěděl až v průběhu měsíce září 2014 od rozkladové komise předložením návrhu usnesení o zahájení přezkumného řízení.

15. Proti usnesení o zahájení přezkumného řízení ze dne 26. 9. 2014 podala žalobkyně rozklad, který žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 12. 2014, č.j. MK 65500/2014 OLP zamítl a usnesení ze dne 26. 9. 2014 potvrdil. V něm konstatoval dodržení subjektivní lhůty pro vydání usnesení o zahájení řízení. Uvedl, že počátek jejího běhu byl vázán na konkrétní objektivní skutečnost, jež musí být zachycena ve správním spise. Tuto skutečnost lze zjistit z tzv. referátníku k návrhu na vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení, dle kterého se žalovaný seznámil s těmito důvody dne 26. 9. 2014. Teprve tímto okamžikem počala běžet subjektivní lhůta dle § 96 odst. 1 správního řádu.
16. Žalobkyně napadla žalobou již rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2014, č.j. MK 65500/2014, OLP, která je projednávána v řízení vedené před Městským soudem pod sp. zn. 9 A 16/2015.
17. Rozhodnutím ze dne 13. 2. 2015, č.j. MK 9521/2015 OLP zrušil žalovaný v přezkumném řízení rozhodnutí ministerstva kultury ze dne 3. 12. 2013, č.j. MK 55337/2013 OPP a věc mu vrátil k novému projednání. Žalovaný uvedl, že rozhodnutí nebylo vydáno v souladu s právními předpisy ze stejných důvodů, které byly konstatovány v usnesení o zahájení přezkumného řízení.
18. O rozkladu žalobkyně rozhodl žalovaný dne 29. 5. 2015 žalobou napadeným rozhodnutím. V něm poukázal na to, že námitky žalobkyně týkající se dodržení subjektivní lhůty byly již vypořádány v rámci rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2014. Konstatoval, že lhůta pro vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení počala běžet dnem 26. 9. 2014, kdy se žalovaný seznámil s důvody pro zahájení přezkumného řízení a odkázal na referátník, kde je tato skutečnost zachycena.
19. Výše uvedený soudem zjištěný skutkový stav nebyl mezi účastníky sporný.
20. Městský soud v Praze zamítl návrh žalovaného ve vyjádření k žalobě ze dne 12. 8. 2015 a řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 16/2015 nespojil s tímto řízením ke společnému projednání, neboť by jejich spojení bylo v rozporu se zájmem hospodárnosti řízení.

IV.

Posouzení žaloby

21. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
22. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
23. Žaloba je důvodná.
24. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
25. Podle § 96 odst. 1 správního řádu usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.

26. Podle § 96 odst. 6 správního řádu jde-li o rozhodnutí ústředního správního úřadu, rozhoduje v přezkumném řízení ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu; ustanovení § 152 odst. 3 platí obdobně.
27. Podle § 152 odst. 3 věta první správního řádu návrh na rozhodnutí podle odstavce 2 předkládá ministrovi nebo vedoucímu jiného ústředního správního úřadu rozkladová komise.
28. Podstatou sporu mezi účastníky řízení bylo určení počátku běhu subjektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení dle § 96 odst. 1 správního řádu.
29. Soud předně odkazuje na první právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016, č.j. 5 As 203/2015-141, která zní: „*I. Přezkoumává-li soud zákonnost správního rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 správního řádu, je povinen učinit předmětem přezkumu rovněž i zákonnost správního aktu, kterým bylo přezkumné řízení zahájeno.*“. V nyní projednávané věci je žalobou napadeným rozhodnutím rovněž rozhodnutí vydané v přezkumném řízení. Soud je tedy s ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu povinen kromě žalobou napadeného rozhodnutí přezkoumat i zákonnost usnesení o zahájení přezkumného řízení. Usnesení o zahájení přezkumného řízení musí být správním orgánem vydáno v subjektivní lhůtě dvou měsíců. Počátek běhu subjektivní lhůty je vázán na okamžik, kdy se příslušný správní orgán dozvěděl o důvodu zahájení přezkumného řízení.
30. V této souvislosti soud rovněž poukazuje na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č.j. 9 As 183/2014-34, která zní: „*Za den, kdy se správní orgán dozvěděl o důvodu zahájení přezkumného řízení podle § 96 odst. 1 správního řádu z roku 2004, je třeba považovat den, kdy správní orgán získal dokumenty a informace, z nichž později usoudil, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.*“.
31. Nejvyšší správní soud v odůvodnění citovaného rozhodnutí blíže uvedl, že zahájení běhu subjektivní lhůty; tedy okamžik, kdy se správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, je třeba vykládat restriktivně. Dále konstatoval, že není důvodu postupovat při výkladu subjektivní lhůty obsažené v § 96 odst. 1 správního řádu odlišně od předchozí judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011 – 115, publ. pod č. 2748/2013 Sb. NSS. Přičemž v bodě [51] usnesení rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k následujícímu závěru: „*Jinak řečeno, lze souhlasit s názorem, že počátek běhu prekluzivní lhůty je třeba spojit s přezkoumatelnou objektivní skutečností; touto skutečností ale nemůže být vyhotovení (tím méně na to navazující „obdržení“) protokolu, protože tu přirozeně o žádnou objektivní skutečnost nejde, vždyť o datu vyhotovení rozhoduje správní orgán zcela volnou úvahou. Objektivní a následně zjistitelnou skutečností je však okamžik finalizace onoho souhrnu skutkových poznatků, který je potřebný k tomu, aby z nich mohl být učiněn právní závěr o tom, že k deliktu došlo. Jestliže se takové poznatky dostanou do dispozice orgánu, v jehož pravomoci je sankční řízení provést, pak je nutno mít za to, že se o deliktu správní orgán „dozvěděl“, třebaže – a tu je ovšem třeba stěžovateli přisvědčit – zpracování, hodnocení, analyzování a zejména také správní posouzení získaných poznatků vyžaduje v komplikovaných případech jistě další (často nemalé) úsilí a přirozeně i čas. Toto úsilí ale musí být vyvíjeno a tento čas musí být včítán do prekluzivní lhůty již běžící. Právní výklad, který by odsouval počátek běhu této lhůty na dobu pozdější, již nahrává pasivitě, laxnosti a*

průtahům ze strany trestajícího orgánu, působí proti právní jistotě a neúměrně oslabuje právní postavení delikventa. Nelze jej proto přijmout.“

32. Nejvyšší správní soud se v již citovaném rozhodnutí ze dne 21. 5. 2015, č.j. 9 As 183/2014-34, v bodě [17] zabýval situací, kdy se správní orgány skutečnosti rozhodné pro zahájení přezkumného řízení nedozvěděly na základě podnětu účastníka, nýbrž až z vyžádaného správního spisu. Nejvyšší správní soud proto vztáhl počátek běhu subjektivní lhůty dle § 96 odst. 1 správního řádu k datu, kdy byl správnímu orgánu doručen správní spis, neboť až poté správní orgán disponoval veškerými dokumenty a informacemi, z nichž později usoudil, že dotčené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. V bodě [18] uvedeného rozhodnutí se Nejvyšší správní soud konkrétně vyjádřil k názoru účastníka, jenž se domníval, že s ohledem na charakter a blíže neupřesněnou právní úpravu nakládání s písemnostmi v úředním styku lze počátek běhu sporné lhůty odvíjet nejdříve následující pracovní den od kvalifikovaného předběžného posouzení věci oprávněným úředníkem: *„Lze sice souhlasit s tím, že zvláště u větších úřadů se nemusí došlá písemnost dostat k odpovědnému pracovníkovi týž den, kdy je doručena. Tato okolnost však závisí primárně na vnitřní organizaci daného úřadu. Na některých úřadech se může písemnost dostat do dispozice příslušné osoby ještě týž den, jinde to může být až za několik dní. Tyto organizační záležitosti nemohou mít vliv na počátek běhu lhůty, když by takový závěr vedl k tomu, že by byly zvýhodněny úřady, které mají nejhorší organizaci práce. Bylo by samozřejmě těžko představitelné, aby se s obsáhlým spisovým materiálem seznámil odpovědný pracovník hned první den, kdy jej úřad získal. Právě za tím účelem však má úřad dvouměsíční lhůtu, aby ve smyslu § 95 odst. 1 spr. ř. mohl provést předběžné posouzení věci a dojít k závěru, zda lze či nelze mít předběžně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.“*
33. Shodně se k určení počátku běhu subjektivní lhůty dle § 96 odst. 1 správního řádu vyslovil Nejvyšší správní soud v bodě [27] rozhodnutí ze dne 27. 4. 2016, č.j. 10 As 271/2015-167, kde uvedl: *„...počátek běhu subjektivní lhůty pro zahájení zkráceného přezkumného řízení je třeba určit od okamžiku, kdy příslušný správní orgán měl k dispozici takový okruh poznatků a informací, z nichž bylo možno nabýt důvodné podezření o tom, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.“*
34. Shora citované závěry správních soudů lze aplikovat i v nyní projednávané věci. Soud tak dává správním orgánům za pravdu, že den 17. 2. 2014, kdy žalovaný obdržel podnět, či následně den 21. 3. 2014, kdy mu bylo doručeno doplnění podnětu, nelze považovat za počátek běhu subjektivní lhůty pro zahájení přezkumného řízení dle § 96 odst. 1 správního řádu, neboť informace v nich obsažené nepostačovaly pro učinění závěru o existenci důvodů pro zahájení přezkumného řízení. Naopak za rozhodující pro počátek běhu lhůty soud považuje okamžik, kdy se žalovaný seznámil se správním spisem o (ne)prohlášení objektu za kulturní památku, z něhož byly důvody pro zahájení přezkumného řízení zřejmé. Ze spisového materiálu však nelze zjistit konkrétní datum, kdy byl žalovanému, resp. rozkladové komisi, postoupen správní spis. Soud tak při stanovení data rozhodného pro běh lhůty vycházel z podkladů ve správním spise založených, a to především ze zápisu rozkladové komise dne 12. 6. 2014 a ze záznamu v tzv. referátníku (viz bod 13. rozsudku). Ze zápisu rozkladové komise totiž jednoznačně vyplynulo, že byla s obsahem správního spisu na svém jednání pečlivě seznámena, jelikož se k provedeným důkazům ve správním řízení vyjadřovala a na závěr konstatovala nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Tudíž nejpozději se žalovaný se správním spisem seznámil prostřednictvím rozkladové komise

dne 12. 6. 2014; tedy v tento den se dle názoru soudu žalovaný prokazatelně dozvěděl o důvodech pro zahájení přezkumného řízení.

35. Soud nesdílí názor žalovaného, že žalovaný rozhoduje na návrh rozkladové komise dle § 152 odst. 3 ve spojení s § 96 odst. 6 správního řádu, a proto se měl žalovaný (ministr) o důvodech svědčících pro přezkum objektivně dozvědět až dne 26. 9. 2016, kdy mu byl předán zápis z jednání rozkladové komise ze dne 12. 6. 2014. Skutečnost, že žalovaný má k dispozici specifický odborný aparát, který připravuje návrhy jeho rozhodnutí, nemůže mít vliv na běh subjektivní lhůty pro zahájení řízení. Jak již podrobně popsal Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 21. 5. 2015, č.j. 9 As 183/2014-34, přesné datum, kdy se určitá písemnost dostane v rámci úřadu k pracovníkovi odpovědnému za její finální vyřízení, nelze brát jako počátek běhu lhůty, neboť se jedná o vnitřní organizační záležitost daného úřadu, kterou nelze vykládat k tíži účastníka. Ani v tomto případě tak nelze připustit, aby byl běh dvouměsíční subjektivní lhůty závislý na tom, kdy byl návrh rozhodnutí rozkladové komise předložen příslušnému ministrovi k podpisu. Opačný výklad by zvýhodňoval ty správní orgány, které rozhodují na základě návrhu rozkladové komise, u nichž by pak subjektivní lhůta byla v podstatě delší, než u těch správních orgánů, které rozkladové komise nemají. Přičemž v dané věci rozkladová komise již dne 12. 6. 2014 dospěla k závěru o existenci důvodů pro zahájení přezkumného řízení, avšak žalovaný (ministr) byl seznámen s jejími závěry i se správním spisem až 26. 9. 2014. Též dne sice žalovaný ve věci rozhodl, ale stalo se tak až 3 měsíce poté, co rozkladová komise žalovaného po kvalifikovaném předběžném posouzení zjistila pochybení správních orgánů.
36. Soud tedy shrnuje, že žalovaný se seznámil s důvody pro zahájení přezkumného řízení nejpozději dne 12. 6. 2014, kdy došlo k projednání podnětu v rozkladové komisi žalovaného. Subjektivní dvouměsíční lhůta pro vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení dle § 96 odst. 1 správního řádu tak uplynula nejpozději dne 12. 8. 2014. Pro zachování lhůty dle § 96 odst. 1 správního řádu postačilo, pokud by bylo rozhodnutí správním orgánem vydáno tento den, jelikož se jedná o lhůtu procesní. Žalovaný však vydal usnesení o zahájení přezkumného řízení až dne 26. 9. 2014; tedy po uplynutí lhůty pro vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení a v rozporu s § 96 odst. 1 správního řádu. Žalobou napadené rozhodnutí nemělo být pro uplynutí zákonem stanovené subjektivní lhůty vůbec vydáno, a je proto nezákonné.
37. Vydání rozhodnutí po zákonem stanovené lhůtě však nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí, jak žalobkyně namítá. Nicotností jsou stíženy toliko ty akty, které trpí nejtěžšími vadami, kterými jsou zjevná vnitřní rozpornost, právní či faktická neuskutečnitelnost nebo jiné vady, pro které nelze rozhodnutí vůbec považovat za rozhodnutí.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Na základě výše uvedených skutečností soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí proto přiznal náklady řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby

činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 3.100,- Kč, dvě paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 300,- Kč a DPH ve výši 1.428,- Kč. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 11.228,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám jejího právního zástupce JUDr. Miroslava Dongrese, advokáta.

40. Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 5 s.ř.s. , neboť osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. března 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu